Participarea premierului român la deschiderea primei ediţii a Jocurile Europene a fost privită cu furie de mass-media noastră. Să încercăm să vedem ce a greşit Ponta, dacă într-adevăr a greşit.

Crearea Jocurilor Europene (adică Jocurile Olimpice ale Europei) a fost votată la 8 decembrie 2012 la Roma de 49 de comitete olimpice europene. La acea dată s-a acordat Republicii Azerbaidjan dreptul de a organiza prima ediţie a Olimpiadei Europene. Ideea organizării unor întreceri sportive pe zone mai restrânse geografic nu-i nouă. Să ne amintim că existăJocurile Panamericane sau Jocurile Asiatice. Bătrâna Europă nu se putea lăsa mai prejos...

Mă uit la un clasament al ţărilor europene după numărul de locuitori. Sunt 50 de ţări europene acum. Din cele 50, au votat actul de formare a J.E. 49! Adică toată lumea a fost de acord, cu excepţia Armeniei, care are divergenţe majore cu Azerbaidjanul.

Întrecerea sportivă care dă atât de multe bătăi de cap în 2015 era altfel percepută în 2012. Atunci Ucraina era mai mare, Rusia era mai mică din punct de vedere teritorial. Tot în 2012 nu bătea vânt de U.E. spre est. Lumea, în general se obişnuise cu o anumită stare de lucruri şi nimeni nu părea deranjat de vecini, nimeni nu ofta pentru soarta altora. În 3 ani, Rusia a crescut (în teritoriu, poate şi în dotare militară), Ucraina a scăzut teritorial, iar Europa s-a gândit că dă bine un front comun împotriva Eurojocurilor organizate de o ţară care până de curând (la scară istorică vorbind) era o republică a U.R.S.S. Drept urmare, la fel ca la Olimpiada sportvă de la Moscova din 1980, sau 4 ani mai târziu de la Los Angeles, s-a protestat, dar acum, în 2015, protestul a fost unul elegant, diplomatic şi atât. Sportivii din cele 49 de ţări au fost trimişi să câştige medalii şi locuri fruntaşe. Nu s-au dus la deschidera oficială a Jocurilor şefii de guverne sau şefii de stat invitaţi.

Premierul României şi preşedintele Turciei au fost la festivitatea de deschidere. Dacăiniţiativa preşedintelui turc ne lasă mai indiferenţi decât pe vremuri turcii pe oştenii lui Ştefan cel Mare, faptul că reprezentantul unei ţări din U.E. a stat în tribuna oficială aproape de Vladimir Putin, a iscat discuţii pe care le-aş caracteriza intr-un singur fel: vehemenţă nejustificată.

Victor Ponta e amator de sport şi chiar practică sportul. Ce rău a făcut că a stat în tribună în preajma preşedintelui Rusiei? Putea oare premierul nostru să refuze locul oferit de organizatori şi să se mute mai încolo, undeva unde să nu apară în cadru alături de Putin? Desigur că nu...

Să nu confundăm tirul sportiv cu tirul cu obuzele! Sportul poate apropia popoare aflate în prag de conflict armat unele cu altele. Câteodată e bine să se renunţe la ambiţii politice (care sunt mai mult ale altora, mai puţin ale noastre) şi să fie lăsat sportul să-şi ducă prin lume mesajul său de bună înţelegere între popoare (era să scriu combatante).

Jocurile Europene au importanţă mare din punct de vedere sportiv. Între 12 şi 28 iunie, se vor întrece peste 6000 de sportivi. Unele discipline sportive (tir şi tir cu arcul despre care am amintit în alt context, atletism, box, ciclism, judo, taekwondo, triatlon, lupte, volei, înot, tenis de masă) vor folosi clasamentele pentru desmnarea participanţilor la Jocurile Olimpice din 2016.

Oare nu se mai ştie că în timpul vechilor Olimpiade războaiele încetau? De ce n-ar îngheţa dorinţele războinice în perioada 12-28 iunie 2015? Paşi concreţi că aşa se va întâmpla există: mai marii Europei n-au participat la deschiderea J.E., dar şi-au trimis sportivii la întrecere! Păi ce facem? Suntem consecvenţi cu o idee, sau totu-i relativ?

La deschiderea Jocurilor Europene, preşedintele turc a discutat cu preşedintele rus depre absenţa liderilor Europei. Vladimir Putin a replicat că

„Turcia, candidată la aderarea la UE, reprezintă Uniunea Europeană".

Am citit într-un comentariu că Putin a ignorat, făcând această afirmaţie, că Europa avea un reprezentant la Baku, pe Victor Ponta. Aiurea! Premierul român nu participa la discuţii, iar replica dată de Putin se referea doar la interlocutorul său turc! Logica, bat-o vina...

Cred şi susţin faptul că Victor Ponta a făcut bine că s-a dus la Baku. Încrâncenarea de a fi

prieteni cu unii şi automat (aproape) duşman cu alţii dăunează grav...existenţei!